

Amor, mira el mar
Amb la llum de l'alba.
Alegra l'esguard,
no veus quina calma?
Tu i jo ballarem una sardana,
la sardana de l'amor.
Mar enllà, si fuig el pensament,
oblidem-nos d'angoixa, de tot sofriment.
Amor meu, entrem a la rotllana,
que un bell anhel
faci nostre un afany d'estimació.
L'aplec uneix, amb son esclat,
un sentiment
que ens fa sentir més forts i grans.
Terra preuada i dolça,
clara i bella, molt estimada,
ets la joia més sublim;
tota color magrana
quan el vent et sotja constantment,
fas la sardana
tan sobirana:
vent i vila blanca i mar d'argent,
quina rotllana
més catalana...!
Flama d'amor patri i sentiment...
Amunt els cors, ballem l'aplec;
ai quin goig, quin despertar sentim,
i juntem les mans
bons escalencs, amunt...!
Mel i enyorança,
quina gaubança;
plena n'ets de gràcia i germanor
Fem la sardana,
dansa galana,
tot mirant amb goig el blau horitzó.
Dansa d'amor...!

Joan Sisamon i Borràs